

1) збільшити арсенал озброєння працівників правоохоронних органів та інших спеціальних підрозділів за рахунок використання гладкоствольної зброї та підвищити ефективність його бойового застосування;

2) розширити області ефективного застосування вогнепальної зброї.

У подальших дослідженнях необхідно звернути увагу на питання щодо прийняття на озброєння і використання в оперативній практиці правоохоронних органів бойової гладкоствольної зброї для стрільби на тактичних дистанціях бою.

Калиновський Б.В.

кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри конституційного та
міжнародного права НАВС

КОНСТИТУЦІЙНА МОДЕЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ МІСЦЕВОЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Питання забезпечення розвитку місцевого самоврядування в державі нерозривно пов'язане з необхідністю вдосконалення його територіальної основи, тому що функціонування органів місцевого самоврядування здійснюється в межах певних адміністративно-територіальних одиниць, на які поділяється територія держави.

Одразу зауважимо, що протягом останніх років неодноразово родилися спроби оптимізувати територіальну організацію влади держави та реформувати місцеве самоврядування, що знаходило своє відображення у відповідних державних стратегічних та програмних документах. Проте невизначеність і суперечність деяких положень Конституції України від 28 червня 1996 року, відсутність на сьогоднішній день спеціального закону загострюють суперечності між теорією і практикою та породжують низку проблем у цій сфері.

Система конституційно-правових засад місцевого самоврядування, що склалася сьогодні в Україні, визначена Конституцією України, Європейською хартією місцевого самоврядування та Законом "Про місцеве самоврядування в Україні", покликана забезпечити функціонування дієздатного, ефективного місцевого самоврядування. Усі конституційні норми про місцеве самоврядування, як правові основи діяльності держави у сфері місцевого і регіонального розвитку, можна поділити на норми, якими: визнається місцеве самоврядування в Україні; визначається призначення місцевого самоврядування; закріплюється механізм та регулюється організація і діяльність місцевого самоврядування; встановлюється економічна основа місцевого самоврядування; закріплюються територіальні межі місцевого самоврядування; встановлюється компетенція місцевого самоврядування з деяких питань; встановлюються державні гарантії місцевого самоврядування; встановлюються права жителів на місцеве

самоврядування та забороняються обмеження прав на місцеве самоврядування. Усі ці конституційні норми-принципи є обов'язковими для дотримання насамперед державою, яка у своїй діяльності, реалізуючи свої функції (політичну, економічну, соціальну та ін.), має створювати оптимальні умови для розвитку місцевої демократії в Україні.

У науковій літературі України неодноразово наголошувалося, що політика місцевого і регіонального розвитку має базуватися на загальновизнаних європейських стандартах і засадах: децентралізації державного управління, деконцентрації владних повноважень, партнерства і кооперації зусиль місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, концентрації і раціонального використання ресурсного забезпечення, субсидіарності щодо надання державних і громадських послуг жителям.

На сьогодні в Україні та в розвинутих країнах Європи спостерігається різне розуміння проблем місцевої демократії. Так, європейська концепція місцевого самоврядування започаткована на принципах демократичного правління, що передбачає не конфронтацію між центральною владою і регіонами, а якнайоптимальніше між ними співіснування для найкращого забезпечення потреб жителів. В Україні ж досі ще чітко не окреслено місце місцевого самоврядування у системі публічної влади, не визначено чітко сферу компетенції, в якій дії та рішення органів місцевого самоврядування не можуть бути скасовані чи оскаржені на предмет доцільності, а підлягають оскарженню виключно на предмет законності.

Теперішня модель територіальної організації влади в Україні реалізується через систему "політичного та економічного двовладдя": діють призначені з центру місцеві державні адміністрації й обрані населенням органи та посадові особи місцевого самоврядування. Фактично штучно створено соціально шкідливу ситуацію конкуренції, коли обидві структури змагаються за і без того обмежені фінансові та інші ресурси, а також за контроль над власністю.

Ключові питання при здійсненні конституційної реформи місцевого самоврядування в Україні є наступні:

- рівень децентралізації владних повноважень, визначення чіткої схеми розподілу повноважень між органами місцевої публічної влади на територіальному рівні;
- вироблення і закріплення більш раціональних механізмів перерозподілу фінансів, удосконалення бюджетних відносин;
- формування достатньої матеріально-фінансової і бюджетної бази для всіх територіальних громад, а в разі неможливості – створення можливості дотацій місцевих бюджетів;
- законодавче визначення ключових понять та засад адміністративно-територіального устрою України;
- закріплення конституційно-правового статусу і рівнів адміністративно-територіального устрою;

- встановлення меж, сучасних критеріїв утворення і зміни адміністративно-територіальних одиниць;
- спрощення системи та оптимізація класифікації адміністративно-територіальних одиниць.

Чубенко В.П.

курсант 3 курсу ФПФВВ
ННІПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: Форостяний А.В.
кандидат юридичних наук, викладач
кафедри кримінального процесу НАВС

КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНІ ІМУНІТЕТИ

Імунітет в кримінальному судочинстві можна визначити як функціональний правовий інститут, виключні норми якого передбачають звільнення певних суб'єктів від процесуальних обов'язків та особливий порядок притягнення до кримінальної відповідальності і застосування заходів процесуального примусу.

Термін «імунітет» розкривається за допомогою таких близьких до нього за значенням синонімів, як особливі права, привілеї, пільги, переваги.

Проаналізувавши їх сутність можна виділити ряд ознак, які є однаково характерними для всіх цих категорій:

- 1) за допомогою них створюється спеціальний правовий режим, який покращує становище відповідних суб'єктів, розширюючи можливості для задоволення тих чи інших інтересів;
- 2) коло суб'єктів, на яких поширюється спеціальний правовий режим повинен бути чітко визначений в законодавчих актах як на міжнародному, так і на державному рівнях;
- 3) зазначені категорії повинні бути так званими правостимулюючими засобами;
- 4) правостимулюючі засоби повинні мати позитивну правову мотивацію і спонукати до конкретно визначеної поведінки;
- 5) дані засоби є гарантією нормальної діяльності, сприяють здійсненню певними категоріями осіб тих чи інших обов'язків (чітко визначених у законі);
- 6) виступають своєрідними правомірними винятками із загальних правил, так званими відхиленнями від єдиних, типових правил нормативного регулювання, які встановлені компетентними органами у спеціальних нормах;
- 7) в жодному разі не порушують принцип рівності громадян перед законом і судом;
- 8) зазначені інститути представляють собою певний метод розмежування юридичного статусу суб'єктів, на які вони поширюються.